

Розділ перший

Кажуть, того дня, коли прибув губернатор, з'явилися також і ворони. Усі дрібніші птахи полетіли назад до моря, тому на острові Джойя немає співочих пташок. Самі лише здоровезні, кошлаті ворони. Я дивилася, як вони сидять на дахах будинків, наче лихі передвісники, і намагалася, примружившись, перетворити їх на зябликів чи жовточубих золотомушок, яких тато малює з пам'яті. Якщо ревно їх уявляти, то майже можна почути, як вони співають.

— Тату, чому відлетіли співочі пташки? — питаю я.

— Тому що могли, Ізабелло.

— А вовки? Олені?

Татове обличчя темніло.

— Схоже, море було кращим за те, від чого вони тікали.

Потім тато розповідав мені іншу історію — про дівчину-воїна Аринту, або про легендарне минуле Джойї, коли вона була плавучим островом — і відмовлявся далі говорити про вовків і відлетілих птахів. Але я все питала й питала, поки не настав день, коли я сама знайшла відповіді.

Ранок того дня почався, як і решта звичайних ранків.

Я прокинулася у своєму вузькому ліжку. Сонце саме почало сходити і осяювати глиняні стіни моєї кімнати. У повітрі завис запах підгорілої каші. Напевно, тато вже давно не спав, тому що важкий глиняний горщик нагрівається достатньо довго. Я чула, як Міс Ла, наша курка, порпалася біля моєї кімнати, шукаючи крихти. Їй було тринадцять років, як і мені, але хоча для людини це мало, для курки це дуже, дуже багато. У неї було сіре пір'я й сувора вдача, і її боявся навіть наш кіт Пеп.

Я потягнулася, і в животі забуркотіло. Пеп, розвалившись, лежав на моїх ногах, і коли я сіла на ліжку, він голосно й протяжно занявчав.

— Ізабелло, ти прокинулася? — гукнув із кухні тато.

— Доброго ранку, тату.

— Каша готова. Насправді, навіть переготована...

— Іду! — Я вивільнила ноги і пригладила скуйовджену котячу шерстку, яка прим'ялася за ніч. — Вибач, Пепе.

Він замуркотів і заплющив свої зелені очі.

Я вмилася над раковиною біля вікна, показала язик відображенню у полірованому металевому дзеркалі над ліжком Габо і поправила його простирадла, які з кожним днем ставали пильніші, але лишалися застеленими. Біля його подушки дугою вигиналася переговорна лінія — довга, тонка порожнина, яку тато вирізав для нас, провівши її по стінах і стелі. Коли ми притискалися до неї губами і шепотіли, вона переносила наші голоси, тож ми могли розмовляти навіть тоді, коли лежали у різних кінцях кімнати на своїх окремих ліжках.

Минуло вже три роки. Три роки, відколи я сиділа там, а рука мого брата-близнюка палала у моїй, поки він меркнув уночі, швидко, наче згаслий сірник.

Але я досі можу прикликати його. Раз плюнути.

Погана ідея — розпочинати день із суму. Струсивши головою й викинувши похмурі думки з голови, я натягнула свою шкільну сукню. Вона була така ж велика, як і шість тижнів тому. Моя найкраща подруга Лупе посміється з мене. «Досі найменша у класі!» — скаже вона.

Я швидко заплела своє нерозчесане волосся, сподіваючись, що тато не помітить, що я все літо не розплутувала його. Пеп викрутився на ліжку, але у шкільній формі мені не дозволяти його гладити. Мою вчительку, сеньйору Феліз, дратувало постійно знімати з моєї сукні руді шерстинки.

Я відсунула завісу, що слугувала дверима моєї спальні, і обережно переступила через Міс Ла, яка заковтала, бо я розкидала її невеличку купку хлібних крихт. Вона примружила свої мутні курячі очі й, дзьобаючи мене за щиколотки, погнала до головної кімнати, де ми їли, розмовляли і планували пригоди.

Велика миска почорнілої каші стояла на нашому здоровенному сосновому дощатому столі, загубившись серед моря мап. Інші татові карти були пришпилені до стін, і коли я пройшла повз них, вони зашелестіли, наче шепітний вітерець.

Як і кожного ранку, я провела пальцем по паперах, спостерігаючи, як срібний пігмент річок Африки зустрічається з річками Єгипта; як Єгипет чіпляється за вигин Європейської затоки, наче рука, яка стискає іншу через усе море. На протилежній стіні висіло схематичне зображення узбережжя Америки і його протяжних океанічних течій, позначених дивними, екзотичними назвами: Замерзле коло, Зникаючий трикутник, Лазурове море. Папір був пофарбований у гарний темно-синій колір, а течії на його тлі виділялися ниткою. Для цього тато використовував тонку, наче волосинка, голку: золота нитка для Лазурового моря, чорна — для Зникаючого трикутника, а біла — для Замерзлого кола. Але за східним узбережжям усе зникало. На порожній місцині вирізнялося одне-єдине слово.

Інкогніто. Невідоме.

Я наче відчувала у цих давно засохлих чорних літерах татове розчарування. Несприятливі припливи під час його останньої подорожі змусили його дочасно повернутися на Джойю, і татові так і не вдалося перетнути ту дику широчінь, перш ніж на наш острів прибув губернатор. Губернатор Адорі закрити порти і перетворив ліс, який простягався від берега до берега між нашим селищем Громера і рештою острова, на кордон, відсилаючи на той бік кожного, хто протистояв його правлінню. Громера була відрізана від решти Джойї, а ліс було обсаджено густими колючими чагарниками з величезними дзвонами, що мали попереджувати охорону губернатора, якщо хтось проходив крізь захист. Я зроду не чула, щоб ті дзвони дзвонили.

Тато мріяв заповнити прогалини на мапах Америки, а я понад усе на світі хотіла перетнути лісовий кордон і скласти карту Забутих територій, хоча ніколи не говорила йому про це.

Існувала лише одна карта, на якій був зображений весь наш острів, і вона висіла у татовому кабінеті. Я називала її маминою картою, тому що вона передавалася з покоління у поко-

ління в її родині, мабуть ще з часів Аринти — упродовж тисячі років. Завжди здавалося, що це знак того, що мама і тато були призначені одне для одного, бо він був картографом, а її єдиною родинною реліквією була мапа.

«Життя кожного з нас викарбуване, немов на карті, на нашій шкірі, в ході й навіть у способі зростання, — часто повторював тато. — Бабиши: отут, на зап'ястку, моя кров не блакитна, а чорна? Твоя мати завжди казала, що це чорнило. Я картограф до самих кісток».

— Будь ласка, принеси глечик! — Я підстрибнула від татового голосу і повернулася назад до реальності.

Підтягнувши стілець до стелажа, я обережно дістала з горішньої полиці глечик і поставила його на стіл поруч із мискою каші. Глечик був темно-зеленим і дуже особливим, тому що це було останнє, що зробила мама. Ми користувалися ним лише у перший день школи та на дні народження і свята. Тато зберігав його у недосяжному місці й особливо старанно його відмивав.

Іноді я згадувала маму — темнооку і здебільшого усміхнену. Пригадувала запах чорної глини,